

ringen samtidig helt bevidst undlader at forholde sig til det reelle problem, nemlig den ukontrollable vækst i det offentlige forbrug. År efter år vokser den offentlige sektor, endda mere end regeringen selv forudsætter.

Jeg kan forstå, regeringen har et forklaringsproblem, for statsministeren brugte jo en stor del af sin taletid til at fortælle om alle de mange gode ting, regeringen har gjort. Men sandheden er jo, at regeringen har danmarkshistoriske rekord i brudte løfter over for vælgerne, og lad mig anvende den samme retorik, som statsministeren anvendte, blot ved at omskrive et Churchillcitat: Aldrig har en regering udstedt så mange løfter, som den siden hen er løbet så langt fra!

Løftebrud er tilsyneladende en særlig disciplin, som regeringen udøver med flid. Rækken af eksempler herpå er meget lang, og rigtig slemt er det set i forhold til de mange gyldne løfter, regeringen udstedte under folketingsvalgekampen. Der er naturligvis ikke noget galt i at have visioner om, hvilken politik der skal føres, men problemet med regeringen er imidlertid, at den siger ét for derefter at gøre stort set det modsatte – og det på trods af, at den højst sandsynligt ville kunne samle flertal i Folketinget for det, den siger.

Regeringens løftebrud over for vælgerne er ikke kun et problem for regeringen, men også for tilliden til det danske folkestyre. Vælgerne bryder sig ikke om at blive holdt for nar af politikere, der kun tænker på at klæbe sig fast til taburetterne, og de seneste meningsmålinger er da heldigvis et glimrende bevis på, at regeringen på grund af pinsepakken bliver straffet for sine brudte løfter.

Rækken af løftebrud er nærmest uendelig, og jeg skal her begrænse mig til at fremdrage et par enkelte eksempler. I sin nytårstale lovede statsministeren børnefamilierne bedre vilkår og spurgte følgende: Kan vi ikke gøre det lidt bedre? Kan vi ikke gøre det lidt mindre stressende i den næste store etape af samfundets udvikling? Til det er at sige: Jo, det kan gøres bedre, langt bedre. Men i stedet for at skabe bedre rammer for børnefamilierne har regeringen nu lavet en pinsepakke med venstrefløjens, der i den grad rammer børnefamilierne økonomisk, så de er nødt til at arbejde endnu mere for at få økonomien til at hænge sammen.

Også regeringens såkaldte børnepakke kunne gøres bedre, for der er ikke tale om andet end varm luft. Pakken er fyldt med gode hensigter, men ingen konkrete forslag, og mange børnefa-

milier må føle sig slemt skuffet, for regeringen har ikke indfriet sine løfter – den har brudt dem.

I sin åbningstale i oktober 1993 udstedte statsministeren følgende løfte til samtlige landets børnefamilier:

»Sigtet er, at de familier, der ønsker det, kan få et pasningstilbud senest 12 måneder efter barnets fødsel. Målet er, at vi kan nå en sådan garanti inden udgangen af 1995.«

Her godt 5 år efter løftet om pasningsgaranti er det fortsat ikke blevet til noget. Igen et eksempel på, hvordan statsministeren har skabt forventninger på kommunernes bekostning. Regeringen har ikke indfriet løfterne – den har brudt dem.

I regeringsgrundlaget »Godt på vej« fra marts i år lover regeringen, at det frie sygehusvalg skal være en realitet for den enkelte. Heller ikke det har regeringen tilsyneladende vilje til at leve op til, for man har ikke villet lade det frie valg omfatte såvel de offentlige som de private hospitaler, og dermed lader regeringen pengepungen afgøre, hvem der kan behandles på et privathospital. Regeringen har ikke indfriet løfterne – den har brudt dem.

Om sundhedssektoren sagde statsministeren i slutningen af valgkampen også, at ventelisterne til hospitalsbehandling skal endnu længere ned. Alligevel har regeringen indgået en aftale med amterne, der ikke giver amterne den nødvendige frihedsgrad, som er forudsætningen for at nedbringe ventelisterne inden for de nuværende økonomiske rammer. Regeringen har ikke indfriet løfterne – den har brudt dem.

Om regeringens bruttoskat fra skattereformen i 1993 lovede økonomiministeren i Berlingske Tidende den 30. maj 1993, at bidraget følger ledigheden: Når ledigheden begynder at falde, falder bidragene også, sagde økonomiministeren. Siden har regeringen benyttet enhver lejlighed til at fremhæve faldet i ledigheden, men alligevel er bruttoskatten i samme periode steget, og senest er der nu med pinsepakken drejet endnu en tand på bruttoskatteskruen, og regeringen har sammen med venstrefløjens gjort ATP-opsparingen til en stigning af bruttoskatten. Regeringen har ikke indfriet løfterne – den har brudt dem.

Så sent som for 1½ måned siden erklærede regeringen, at der bør føres en sådan økonomisk politik, at dansk erhvervslivs konkurrenceevne samlet set forbedres – for efterfølgende at gennemføre en pinsepakke, der samlet set